

FRA NÆR OG FJERN

Maj 1986

Præsident Ezra Taft Benson

"Hvad er til rigets bedste?"

Svaret på dette spørgsmål har været en afgørende faktor i alle de vigtige sager som præsident Ezra Taft Benson har måttet tage stilling til i sit liv.

Fra sin tidligste ungdom og lige til nu har han søgt det der er til bedste for Herrens værk, for Guds rige på jorden.

Han har altid passet sine egne anliggender ind i denne formel. Det har altid været det overordnede mål i hans liv.

Efter mere end 42 år i kirkens ledelse blev præsident Ezra Taft Benson ordineret og indsat som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved et særligt møde med De tolv Apostle, afholdt d. 10. november, 1985, i et af Salt Lake templets øvre værelser.

Hans indsættelse som denne kirkes leder giver ham præsidiet over al Herrens værk her på jorden i denne tid. Som skrifterne siger: "Den pligt, der påhviler præsidenten over det højere præstedømme, er at præsidere over hele kirken og at være som Moses ... at være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle de Guds gaver, som han udøser over kirkens hoved." (L&P 107:91-92).

Præsident Benson præsenterer det nye Øverste Præsidentskab den 10. november 1985.

Og som skrifterne også siger: "Præsidentskabet over dette højere præstedømme efter Melkisedeks orden har ret til at fungere i alle kirkens embeder" (L&P 107:9). Og det Melkisedekske præstedømme er "det hellige præstedømme efter Guds Søns Orden" (L&P 107:3).

Kirkens etablerede orden i denne uddeling gør, at ved præsidentens død overføres magten til at styre kirken til De tolv Apostles Kvorum.

Valget af Det øverste Præsidentskab er ikke et spørgsmål om en udvælgelse. Præsidenten for De Tolv er seniormedlem af dette kvorum i kraft af det antal

år han har været ordineret til apostel. Han rykker op som præsident for kirken som den naturlige efterfølger ved en præsidents død.

De tolv Apostles Kvorum har bemyndigelse til at ordinere deres kvorumspræsident til kirkens præsident under disse omstændigheder. Han vælger så sine egne rådgivere, og disse tre udgør tilsammen Det øverste Præsidentskabs kvorum - efter de alle er blevet indsat til dette embede under De tolv Apostles hænder.

Denne proces blev fulgt, da præsident Benson blev ordineret og indsat til dette høje embede. Han valgte straks ældste Gordon B. Hinckley som sin førsterådgiver og ældste Thomas S. Monson som sin andenrådgiver.

Den proces hvorved kirkens præsident også bliver profet, seer og åbenbarer blev etableret da kirken blev organiseret den 6. april 1830. Herren befalede den gennem åbenbaring, hvori han også pålagde kirkens medlemmer den pligt at opretholde kirkens præsident helhjertet.

Han sagde:

"Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig. Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund."

Og så gav han et vidunderligt løfte til de hellige:

"Thi når I gør dette, skal helvedets porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære." (L&P 21:1-6).

Al den myndighed englene gav til profeten Joseph Smith bliver ved håndspålæggelse overført til hver efterfølgende præsident for kirken. Således holder præsident Benson altså nu, som den nye leder, alle de nøgler der blev gengivet for at videreføre denne uddeling og forberede Herrens andet komme.

Præsident Benson er den 13. præsident for kirken i kronologisk orden. Han overtager dette embede i ydmyghed og hengivenhed. Han vil tjene i den ånd vi kender fra skrifterne, i mildhed og kærlighed. Han vil uophørligt søge at kende og anvende Herrens ord i disse vigtige tider i kirkens historie.

Præsident Benson præsiderede over De tolvs Råd i næsten 12 år, da han overtog embedet, da præsident Spencer W. Kimball efterfulgte præsident Harold B. Lee i Det øverste Præsidentskab.

Præsident Kimball indsatte ham d. 30. december 1973. Han har ledet kvorummet med stor effektivitet, konstant inspiration og en uophørlig strøm af kærlighed for sine brødre. Deres velbefindende har konstant ligget ham på sinde. Han har altid haft deres interesser for øje, sammen med "det der er til rigets bedste", når han har uddelt opgaver til dem i forskellige delle af jorden.

Ezra Taft Benson som missionær i Storbritanien i 1921-1923

Hans administration af De tolvs Råd har været karakteriseret af konstant harmoni. Alle der stod ham nær kunne føle, at det var en opgave han bestred i kærlighed og med glæde. Disse brødre var fuldt ud i harmoni med Herrens ord, da han sagde: "Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine". (L&P 38:27).

Han bliver kirkens præsident med en fuldkommen kærlighed til og med fuld støtte af De Tolv og alle de andre generalautoriteter. De vil arbejde med ham i deres kaldelsers sande ånd på at fremme Guds rige i alle dele af den frie verden.

Præsident Bensons hele liv har forberedt ham godt til denne nye kaldelse. Fra sin tidligste ungdom har han været værket hengivent. Fra barnsben har Guds kraft været tydelig i hans liv. Ved fødselen forventedes det ikke at han ville overleve, men efter at være blevet velsignet af præstedømmet voksede han op, og har ydet et langt liv i sin Mesters tjeneste.

Præsident Bensons kirkeerfaringer har været utallige og mangeartede, lige fra hans unge år som diakon og drengespejder. Med årene blev han aktiv i unge mænds organisation og i præstedømmekvorummerne. Han tjente som wards- og stavspræsident for unge mænd i Boise, Idaho og senere i Washington, D. C. Det var mens han tjente som sådan i Washington, han blev kaldet som medlem af De Tolv i juli 1943.

Indenfor spejderbevægelsen modtog han 3 af de højeste belønninger fra Boy Scouts of America. I mange år var han medlem af Det nationale Spejderråd (National Executive Board, B.S.A.), som er det styrende råd for al spejderaktivitet i hele De forenede Stater. Han efterfulgte præsident George Albert Smith i denne stilling.

Som medlem af De Tolv har han rejst verden rundt og besøgt hundreder af stave og alle missioner, og organiseret mange nye enheder imens. I sin tid som apostel har han organiseret mange stave. Blandt dem er Tokyo, 15. marts 1970; Melbourne Australien Syd, 22. august 1971; Osaka Japan, 12. september 1972; Manila Fillipinerne, 20. maj 1973; Belfast Irland, 9. juni 1974; København Danmark, 16. juni 1974; Helsinki Finland, 16. oktober 1977; München Tyskland, 23. oktober 1977; Nagoya Japan, 10. maj 1978; Nauvoo Illinois, 18. februar 1979; Wien Østrig, 20. april 1980; Brasilia Brasilien, 12. oktober 1980; Naha Okinawa Japan, 23. oktober 1980; San Juan Puerto Rico, 14. december 1980; Bern Sweits, 3. maj 1981; Milano Italien, 7. juni 1981; Geneve Sweits, 20. juni 1982 og Barcelona Spanien, 31. oktober 1982.

En af de mest bemærkelsesværdige oplevelser i hans tid var, da han efter afslutningen af 2. verdenskrig blev kaldet til at tage til Europa for at reorganisere kirkens arbejde her, idet Europa var blevet afskåret under krigen, og derudover at fordele mad, tøj, sengetøj og medicinalvarer til dem af de hellige

der havde overlevet denne forfærdelige oplevelse.

På denne opgave besøgte han hellige i 13 nationer og uddelte de hårdt tiltrængte varer til dem, og mødtes med dem i store og små grupper, hvor han konstant inspirerede dem til at have tro på Gud og vide, at Gud ville tage sig af dem.

Det der var sværest var at komme til Tyskland, men Herren åbnede døre og skabte venner så han var i stand til at tage til de hellige over det meste af Tyskland.

Det samme var tilfældet da han tog til Polen. Kun ved guddommelig indgriben fik han indrejsetilladelse. Han tog til alle de skandinaviske lande og indviede Finland til evangeliets forkyndelse. Han arbejdede også i Holland, Frankrig, Belgien, Czekoslovakiet, Østrig, Schweiz og Storbritanien, og styrkede de hellige overalt hvor han kom frem, samtidig med at han uddelte de tiltrængte fødevarer, medicin, tøj, sengetøj etc. hvor det var nødvendigt.

Det var kirkens velfærdsprogram i USA der muliggjorde dette. Fra Salt Lake City kom mange ladninger varer fra stavenes velfærdshuse så længe der var behov for det. Det var præsident Bensons ansvar at fordele dem, når de ankom.

For at få adgang til de forskellige lande måtte han naturligvis forhandle med militære embedsmænd. Det var sædvanligvis svært at få disse mænd i tale. Men igen åbnede Herren vejen.

Ved en lejlighed var han nødsaget til at køre til Berlin. Da han bad om at tale med general Joseph T. McNarney, den 4-stjernede general der havde kommandoen over alle amerikanske styrker i Europa på det tidspunkt, blev han hurtigt afvist af generalens sekretær.

Skuffet gik han tilbage til sin bil, og bad ydmygt Herren om at åbne en udvej. Han gik igen op til generalens kontor og fik straks foretræde for generalen, og fik den nødvendige hjælp.

Generalen mindede ham om, at han ville blive den første amerikanske civilist der rejste til Berlin i bil siden militærovertagelsen, og tilføjede at hæren ikke kunne tage ansvaret for hans sikkerhed.

Præsident Benson forsikrede ham om, at han ikke frygtede for sin personlige sikkerhed, da han vidste, at Herren ville beskytte ham. Sådanne hændelser forekom igen og igen.

Præsident Benson måtte i hast flyve fra Paris til Haag i Holland. Der var ingen pladser på ruteflyene. Ved faste og bøn fik han 3 pladser, en til ham selv, en til hans sekretær og en til en præst, der skulle med ham.

Richard Ranglack, et af medlemmerne i Tyskland, kørte sammen med broder Benson til et varehus, hvor nogle af varerne fra Utah var opmagasineret. Broder Ranglack spurgte: "Vil du fortælle mig, at alle de kasser er fulde af mad?" Præsident Benson svarede: "Ja, af mad, tøj, sengetøj og forhåbentlig også medicin."

De tog nogle kasser ned. Den første indeholdt hvede. Broder Ranglack kunne næsten ikke tro sine øjne. Han lod hånden løbe gennem hveden og brast så i gråd. Den næste kasse var fuld af tørrede bønner. Igen græd broder Ranglack og sagde: "Broder Benson, det er svært for mig at forstå, at folk som aldrig har set os vil gøre så meget for os."

Dette var typisk for de mange oplevelser præsident Benson havde på den tur.

Under disse og andre oplevelser huskede præsident Benson altid sin fars ord til ham. Faderen og moderen havde lært ham at stole på bønnens magt, og hans far havde sagt: "Husk, at hvad du end gør eller hvor du end er, så står du aldrig alene. Vor himmelske Fader er altid nær. Du kan række hånden ud og få hans hjælp gennem bøn." Og præsident Benson har lært, at det er sandt. Herren har aldrig svigtet ham.

20 år efter hans opgave i det krigshærgede Europa blev han sendt tilbage som præsident for de europæiske missioner med hovedkvarter i Frankfurt. Der så han igen Herrens hånd i hans arbejde.

Præsident Benson ses her på et fotografi fra 1953 i sit kontor i landbrugsministeriet i Washington

Der oplevede han også den vækst der havde fundet sted i årene efter krigen. Der var blevet organiseret stave, dannet nye missioner og tusinder havde sluttet sig til kirken. Denne mission varede fra 1. januar 1964 til 14. september 1965.

Fra sit hovedsæde i Tyskland ledede han arbejdet i Italien, hvor der var blevet dannet stærke grene. Der blev også sendt missionærer til Libanon under hans ledelse. Den 26. februar 1965 arbejdede 20 missionærer i Italien og

Præsident Benson voksede op på en gård, og kan stadig godt lide at arbejde i sin have i Salt Lake City

lagde grundvolden til den nuværende organisation, der består af en stav og 3 missioner i den nation. Præsident Benson vendte senere tilbage og organiserede Milano stav.

Et af hans livs højdepunkter var da han blev udnævnt til landbrugsminister i præsident Dwight D. Eisenhowers regering.

Det var et ansvar han ikke havde stræbt efter. Da præsident Eisenhower tilbød ham stillingen første gang afslog han den. Han rådførte sig med præsident David O. McKay, kirkens daværende præsident, og sagde ligeud til præsident McKay, at han ønskede at fortsætte med at virke i sit kald som et medlem af De tolvs Råd.

Præsident McKay rådede ham dog til at tage til New York, hvor Eisenhower havde opslået sit hovedkvarter efter valget, og lade sig interviewe af ham. Den nyudvalgte præsident fortalte ældste Benson om den høje respekt landets landmænd havde for ham, og at det var ønsket, at han skulle være regeringsmedlem, som landbrugsminister.

Ældste Benson henvendte sig igen til præsident McKay, som fortalte ham, at det var hans borgerpligt at acceptere et kald fra den amerikanske regering. Så accepterede ældste Benson posten.

Han bestred den i 8 år. Præsident Eisenhower havde fortalt ministeren, at han gerne ville beholde ham i regeringen så længe han selv sad i det hvide hus.

Han rejste over hele verden i denne egenskab, og forhandlede med mange landes regeringsoverhoveder, og han havde held til at fremme en god og sund politik for Amerikas landbrug.

Denne stilling var især en hjælp til andre nationer, da han for en stor del ledede distributionen af den hjælp der blev sendt til trængende nationer.

Præsident Benson blev født i Whitney, Franklin County, Idaho d. 4. august 1899 som søn af George T. og Sarah Dunkley Benson, og barnebarn af apostlen Ezra Taft Benson, der var en af de oprindelige pionerer der kom ind i Salt Lake dalen sammen med Brigham Young d. 24. juli 1847.

Han bedsteforældre var blandt de tidligste pionerbosættere i Cache Valley på Idaho-Utah grænsen. Han voksede op på en gård i sin fødestat og havde selv en gård der fra 1923 til 1930.

Han var den ældste af 11 børn. Som 12-årig overtog han forvaltningen af malkekvæget mens hans far tog på mission for kirken i 2 år. Han arbejdede sig gennem sine studier ved at arbejde som landbrugsmedhjælper.

Den 10. september 1926 blev Flora Smith Amussen og Ezra Taft Benson viet i templet i Salt Lake City af ældste Orson F. Whitney fra De tolvs Råd. Han havde været præsident Bensons missionspræsident, og ældste Bensons fødeby, Whitney, Idaho, var opkaldt efter ham.

Præsident og søster Benson har 6 børn, 34 børnebørn og 20 oldebørn.

Flora Amussen var den yngste datter af Carl C. Amussen, den danskfødte kendte juvelerer og urmager. Han sluttede sig, som tidligere nævnt i "Fra nær og fjern" til kirken i Liverpool, England og emigrerede til Utah ved at vandre over sletterne i 1865. Han oprettede siden en juvelerforretning i Salt Lake City.

Floras mor, Barbara Smith Amussen blev født i Tooele, Utah af skotske pionerforældre. Floras far døde da hun kun var 1 år gammel, og hendes mor opdrog sine 6 børn som enke.

Da præsident Benson så Flora for første gang, fik han den tilskyndelse, at hun ville blive hans hustru. Han var ovre hos nogle unge mænd på Utah Universitetet en dag. Der kørte en pige

forbi i en bil, og de vinkede til hende. "Hvem er den pige?" spurgte han. "Det er Flora Amussen," svarede de. "Hende skal jeg giftes med," sagde han. "Vel skal du ej," sagde de. "Hun er alt for populær til at gifte sig med en bondedreng som dig." Han svarede: "Det gør bare det hele mere interessant."

I 1927 tog han sin eksamen fra Iowa State University, og blev indvalgt i Gamma Sigma Delta, en æresforening indenfor amerikansk landbrug.

Bensonparret flyttede til gården i Whitney, Idaho, hvor han blev landmand. Sammen med broderen, Orval, havde han købt en gård. I efteråret 1927 blev Orval kaldet på mission til Danmark, og den betalte han med indtægten fra gården.

I 1939 blev han medlem af den amerikanske spejderbevægelses nationale råd og blev udnævnt til udøvende sekretær for landbrugskooperativernes nationale råd. Dette gjorde det nødvendigt for ham at flytte til Washington D.C.

Han havde boet der i mindre end et år da han blev den første stavspræsident i den nydannede Washington stav i Washington D.C.

Den 10. april 1957 blev han dekoreret med den højeste fortjensmedalje den italienske regering kunne give ham. Han fik den som en anerkendelse af hans hjælp til at løse Italiens fødevareproblemer med varer fra de amerikanske overskudslagre.

I januar 1981 var hans 8 år som Amerikas landbrugsminister ovre, og han vendte tilbage til Salt Lake City for at genoptage sine ansvar som et medlem af De tolvs Råd.

I 1967 kom en delegation til Salt Lake City for at opfordre præsident Benson til at stille op som præsidentkandidat. Organisationen var allerede godt igang med at etablere kontorer i Michigan og det sydlige Illinois, men præsident Benson afslog, og kampagnen blev droppet.

Ved en anden lejlighed blev han opfordret til at lade sig opstille som kandidat til guvenørposten i. Utah. Dette

Den daværende landbrugsminister med sin familie i 50'erne. Mellem præsident og søster Benson ses datteren Flora Beth. I baggrunden ses fra venstre mod højre: Reed, Bonnie, Barbara, Beverly og Mark. Alle børnene er nu selv gift og har børn. Præsident og søster Benson har 34 børnebørn og 20 oldebørn.

Præsident Benson har altid gerne foretaget sig forskellige ting med sin familie. Her ses han ved en uhøjtidelig familiesammenkomst

afslog han også. Han havde nu i sinde at hengive sig fuldstændig i kirkens tjeneste som et medlem af De tolvs Råd.

Da det nye præsidentskab blev annonceret sagde præsident Benson:

"Dette er en dag som jeg ikke har set frem til. Min hustru, Flora, og jeg har uophørligt bedt til at præsident Kimballs dage ville blive forlænget på denne jord, og at der ville blive udført endnu et mirakel på hans vegne. Nu da Herren har talt vil vi gøre vort bedste under hans vejledning, for at fremme værket her på jorden.

Vi vil savne præsident Kimball virkelig meget.

Han og jeg sad ved hinandens side i De tolvs Apostles Råd i mange år. Jeg elsker ham meget højt. Hans store kærlighed og undervisning vil aldrig blive glemt.

Mit hjerte er fyldt med en overmåde stor kærlighed og omsorg for alle kirkens medlemmer, og vor himmelske Faders børn overalt på jorden. Jeg elsker alle vor Faders børn uanset farve, tro og politiske overbevisning. Mit eneste ønske er at tjene som Herren ønsker jeg skal tjene.

Nogle har spurgt hvilken retning kirken ville tage i fremtiden. Lad os slå fast, at Herren, gennem præsident Kimball, har fokuseret på kirkens trefoldige mission: at forkynde evangeliet, at fuldkommengøre de hellige og at forløse de døde. Vi vil fortsætte enhver anstrengelse for at udføre denne mission.

Vi vil fortsat opfordre medlemmerne til at opfylde deres ansvar som missionærer. Vi vil kun missionere i de nationer der tillader det. Vi opfordrer vore medlemmer i alle lande til at respektere det lands love hvor de bor.

Vi vil fortsat understrege vigtigheden af stærke kristne hjem og familieliv. Vi føler en stigende nødvendighed for at forældre underviser deres børn i at efterleve evangeliets principper som vi finder dem i Bibelen, Mormons Bog og andre hellige skrifter.

Vi vil fortsat lægge vægt på tempelarbejdet. Herren har befalet os at udføre disse livsvigtige ordinanser for de levende og døde.

Vi vil gerne igen bekræfte overfor verden, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver ledet af vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Vi tror på Kristus. Vi accepterer og anerkender hans lære som åbenbarede sandheder fra Gud. Vi ved at han er Guds bogstavelige Søn. Vi elsker ham som vor opstandne Herre og Frelser.

Vi tror at der ikke "under himmelen (er) givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" (Apostlenes gerninger 4:12).

Vi siger derfor med Mormons Bog: "Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt ... samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke." (Moroni 10:32).

Vi kalder alle kirkens medlemmer til at være trofaste og holde Guds bud.

Lad mig udtrykke min taknemlighed for de vidunderlige rådgivere jeg har ved min side.

Vi sender vor kærlighed ud til alle kirkens medlemmer og til alle vor Faders børn i alle lande.

Jeg elsker dette værk af hele min sjæl.

Jeg vil være jer taknemlig for jeres tro og bønner på mine og mine to rådgiveres, og på dette, den Almægtiges hellige værks vegne." □

(Denne artikel blev i store træk skrevet af ældste Mark E. Petersen kort før hans død).

Kirkens nye ledelse har tjent som generalautoriteter i 123 år

Præsident Gordon B. Hinckley. Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Præsident Thomas S. Monson. Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

De nye rådgivere i Det øverste Præsidentskab og de nye ledere for De tolvs Kvorum har ialt 123 års ledererfaringer tilsammen, som generalautoriteter i kirkens og Herrens tjeneste.

Præsident Gordon B. Hinckley, der er 76 år gammel og førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, blev opretholdt som assistent til De tolvs Kvorum i april 1958. Han blev kaldet som medlem af kvorummet i oktober 1961. Han blev rådgiver til præsident Spencer W. Kimball i juli 1981 og i december 1982 blev han andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, hvilket han har været, indtil han automatisk blev afløst ved præsident Kimballs død den 5. november 1985.

Præsident Thomas S. Monson, der er 59 år gammel, blev kaldet som medlem af De tolvs Kvorum i oktober 1963. Med sine 36 år var han en af de yngste apostle der er blevet kaldet i vore dage.

Præsident Marion G. Romney, der er 89 år gammel og præsident for De tolvs Kvorum, har tilbragt næsten halvdelen af sit liv som generalautoritet. Han blev kaldet som assistent til De Tolv i april 1941, og blev medlem af kvorummet i oktober 1951. Han blev kaldet som andenrådgiver til præsident Harold B. Lee i juli 1972. Han tjente som andenrådgiver til præsident Kimball, og blev kaldet som førsterådgiver i 1982 ved præsident N. Eldon Tanners død.

På grund af præsident Romneys dårlige helbred blev ældste Howard W. Hunter, apostelen med næststørst anciennitet, kaldet som fungerende præsident. Præsident Hunter, der er 79 år gammel, blev kaldet til De tolvs Kvorum i oktober 1959.

Præsident Hinckley blev født i Salt Lake City og tog en eksamen fra University of Utah inden han tog på mission i Storbritanien. Som missionær blev han kaldet som assistent til den generalautoritet der præsiderede over alle de europæiske missioner.

Efter sin afløsning bad den daværende præsident for kirken, præsident Heber J. Grant, ham om at organisere og tjene som sekretær for kirkens komité for radio, information og mis-

Præsident Marion G. Romney. Præsident for De tolvs Kvorum

Præsident Howard W. Hunter. Fungerende præsident for De tolvs Kvorum

sionslitteratur. Denne komité udviklede sig til det der i dag er en verdensomspændende informationsorganisation på kirkeplan. Mens præsident Hinckley sad i denne komité skrev og producerede han en serie radioprogrammer om kirkens historie. Han udgav også et antal bøger og foldere.

Som følge af hans administrative evner og hans succes med produktionen af radioprogrammer, billedbånd og litteratur til at forbedre missionærprogrammerne blev han udnævnt til udøvende sekretær for missionærkomiteen i 1951. I denne stilling administrerede han dusinvis af missioners og tusindvis af missionærers anliggender over hele verden. Senere, som medlem af De tolvs Kvorum, hvor han tjente i kirkens missionærkomité, varetog han den stadig voksende ledelse af dette program.

Præsident Hinckley har rejst over hele verden og udført adskillige kirkeopgaver. Han har ledet kirken i Asien, Europa og Latinamerika. Som medlem af Det øverste Præsidentskab har han indviet flere templer end nogen anden leder i kirkens historie.

Da han blev kaldet som assistent til De tolvs Kvorum beskrev "Deseret News" ham som "en mand hvis stille og næsten utroligt effektive arbejde bag scenen kun kendes af relativt få." Artiklen omtalte også ældste Hinckleys "trofaste opmærksomhed på detaljerne," og hans "evne til at udtænke og gennemføre store, fantasifulde planer."

På trods af sine administrative evner er præsident Hinckley også kendt som en næstekærlig mand, som ofte i det stille har hjulpet dem der har haft hjælp behov. I sin ivrige tjeneste i kirken har han dog aldrig svigtet sin familie. Hans hustru, søster Marjorie Hinckley - de er forældre til 5 børn - siger: "Han har aldrig tøvet med at gøre alt hvad der har været nødvendigt for at gøre mig og familien det mere behageligt."

Sommetider har den øgede komfort været et direkte resultat af hans eget hårde slid, for præsident Hinckleys interesser når han er borte fra kontoret består af at arbejde i haven og reparere ting i huset. Han elsker også at studere skrifterne og anden god litteratur og at lytte til god musik.

Grundpillen i præsident Hinckleys livsværk har været hans stærke vidnesbyrd. "Dette er den Almægtiges værk," sagde han ved oktoberkonferencen i 1985. "Dette er hans elskede Søns værk. Dette er fredens værk, med evige velsignelser til alle der vil acceptere det."

Præsident Monson var administrerende direktør for det kirkeejede Church Press i Salt Lake City da han blev kaldet som generalautoritet. Tidligere i sin karriere var han annoncechef ved Deseret News. Hans interesser og expertise indenfor den litografiske industri gjorde, at han blev præsident for Litografisk Industri i Utah, og bestyrelsesmedlem i Amerikas Litografiske Industri.

Hans karriere indenfor den litografiske industri begyndte efter hans tjenestetid i den amerikanske flåde ved slutningen af 2. verdenskrig, og hans uddannelse, som bl.a. bestod af virksomhedsledelse, som han læste ved University of Utah, i Salt Lake City. Han afsluttede sin uddannelse i 1948 og giftede sig med Frances Beverly Johnson. (De har 3 børn). Han fortsat-

te sin uddannelse og fik en magistergrad i virksomhedsledelse ved Brigham Young University.

Hans uddannelse og forretningserfaringer har aldrig overskygget hans tjeneste i kirken. Før præsident Monson blev kaldet som fuldtidsleder i kirken havde han bestridt mange stillinger, bl.a. wardsassistent, rådgiver i et biskopråd, biskop - i en alder af 22 år! - rådgiver til en stavspræsident og præsident for Canada missionen.

Han havde også været involveret i mange samfundsorganisationer, med en særlig interesse for spejderbevægelsen, hvor han var medlem af det nationale råd. Han efterfulgte præsident Benson i denne stilling, da han trak sig tilbage fra sin indsats i organisationen.

Når han ikke tilegner det meste af sin tid til kirkens arbejde, kan han lide at opdrætte en særlig art duer. Han har vundet adskillige stats- og nationale trofæer i sin hobby. Han elsker også at være udendørs, og kan lide at "lægge verden til side et øjeblik" og tage ud at fiske i Utahs floder og åer.

Præsident Monson er blevet kendt for at berette om evangeliet gennem historier om personlige og andres oplevelser.

Mange af disse historier er eksempler på at lytte til Åndens tilskyndelser. "Åndens Sprog," sagde han ved generalkonferencen i april 1985, "er mild, stille, opløftende for hjertet, og en trøst for sjælen.

Ånden taler til den der af hele sit hjerte søger at kende Gud og holde hans guddommelige befalinger."

Præsident Monson er et eksempel på en der har søgt, hørt og er blevet vejledt af Ånden.

Præsident Marion G. Romney blev født i Colonia Juarez, Mexico af amerikanske forældre. Han gik i skole i Colonia Juarez indtil 1912 hvor revolutionære aktiviteter tvang hans forældre og mange andre amerikanere til at efterlade deres egendele og forlade landet. Han tog en uddannelse ved Ricks Junior College i Rexburg, Idaho, hvor hans far var rektor, og læste så videre ved University of Utah, hvor han tog en juristeksamen.

Han praktiserede jura i Salt Lake City i mange år, bl.a. som sagfører i forskellige regeringsorganer. Fra 1935 til 1936 var han medlem af Utahs lovgivende forsamling.

Hans skolegang blev afbrudt to gange: Første gang da han var i hæren i 1918, og anden gang da han var på mission i Australien fra 1920 til 1923. Et år efter han kom hjem fra sin mission blev han gift med Ida Jensen, som døde i 1979. De har to sønner.

I 1935 blev han biskop i Salt Lake 33. ward, og i 1928 blev han præsident for Bonneville stav, Salt Lake City. Han tjente som stavspræsident da han blev kaldet til at være generalautoritet.

Præsident Romney hjalp med til at udvikle kirkens velfærdsprogram, og fik en stor del erfaring i dette arbejde på stavs- og regionsbasis. Ikke længe efter han var blevet kaldet som generalautoritet blev han udnævnt til vicedirektør for programmet, og han sad som direktør for det fra 1959-1963.

Præsident Romneys høje alder og svigtende helbred har forhindret ham i at være så aktiv som han gerne ville være. Han har ikke været i stand til at deltage i de sidste par generalkonferencer, skønt han kom til en af sessionerne i april 1985. Den daglige administration af De Tolvs arbejde vil blive styret af den fungerende præsident Howard W. Hunter.

Før præsident Hunter blev kaldet som generalautoritet var han en succesrig forretningsmand og sagfører i Californien.

Juraarbejdet var en stor forandring fra hans oprindelige karriere. Som ung mand dannede han et 5-mands band, som skulle spille ombord på krydstogtskibe i Stillehavet og Orienten. Skønt han følte sig tiltrukket af livet som professionel musiker, gav det ham ikke de faste omgivelser han ønskede. Han lagde sine instrumenter væk - han spillede saxofon, klarinet, trompet, violin, trommer og marimba - og tog på college.

Hans første faste arbejde var som regnskabsfører i en bank. Senere arbejdede han for regeringen i Los Angeles, Californien. Han fortsatte med at arbejde om dagen, og gik på universitetet om aftenen hvor han tog sin juraeksamen.

I 1931 giftede han sig med Clara May Jeffs. De har fået 3 sønner, hvoraf den ene døde som spæd.

Blandt hans mange opgaver som generalautoritet har præsident Hunter været præsident kirkens polynesiske kulturcenter på Hawaii og præsident for den genealogiske forening. Da han blev udnævnt som fungerende præsident for De tolvs Kvorum tjente han som viceformand for kirkens tempel- og genealogiråd. □

Church News

Ny regionalrepræsentant for norden

Ved en ekstra stavskonference søndag den 16. februar 1986 blev stavspræsident Arne L. Hedberg afløst som stavspræsident. Samme dag kaldte og indsatte præsident Joseph B. Wirthlin ældste Hedberg som ældste Bo G. Wennerlunds efterfølger som regionalrepræsentant for Danmark, Finland, Norge og Sverige.

Ældste Hedberg har tjent som fuldtidsmissionær i Sverige, som Unge Mænds præsident i missionen i omkring 10 år og som distrikts- og stavspræsident.

Af profession har han arbejdet med reklamer og været lærer. Hans nuværende stilling er områdekoordinator for kirkens uddannelsessystem i nordeuropa. Dette indbefatter ansvaret for seminar- og institutprogrammerne i det område han nu skal betjene som regionalrepræsentant.

Ældste Hedberg og hans hustru Gunnel har 3 børn, 2 piger og 1 dreng. To af disse er i øjeblikket på mission. Den ene tjener i Kanada, og den anden er velfærdsmissionær på filippinerne. □

Missionspræsident Svendsen rejst hjem til hjerteoperation

Af Tom Ahlmann Jensen

Præsident og søster Svendsen rejste i begyndelsen af marts tilbage til USA. Efter ordre fra ældste Russell fra De tolvs Råd, måtte præsident Svendsen tilbage og have foretaget en hjerteoperation.

Det var en bevæget og vemodig afsked. Søskende over hele landet var kommet til at holde af missionspræsidentparret, som i kraft af deres venlighed og imødekommenhed sikrede sig en stor plads i manges hjerter.

Operationen er overstået, og det forlyder, at broder Svendsen har det godt.

Som ny missionspræsident har vi igen budt præsident Don L. Christensen velkommen. Han og søster Marva S. Christensen tjente som missionspræsidentpar i 1966-1969, men stiftede allerede bekendtskab med Danmark i 1948, hvor han tjente som missionær, og hun kom med sine forældre, præsident og søster Edward H. Sorensen, som nogle søskende erindrer sig. Søster Marva Sorensen Christensen blev kaldet som missionær i Den Danske Mission mens hendes forældre var præsidentpar herovre.

Efter sin tid som missionspræsident blev broder Christensen kaldet som regional- og missionsrepræsentant for De Tolv i Danmark, indtil juli, hvor den nye missionspræsident vil træde til.

Stjernen ønsker at takke søster og præsident Svendsen for deres tid her hos os, og at ønske dem og søster og præsident Christensen alt godt i fremtiden. □

Præsident Lees dagbøger overdraget kirken

Fra Church News

Fra dengang præsident Harold B. Lee blev ordineret til De tolvs Råd i 1941 og indtil sin død i 1973 førte han en håndskrevet optegnelse i et bestemt format.

Den 6. december sidste år blev alle 33 bøger - en for hvert år - overdraget kirkens historiske afdeling af præsident Lees datter, Helen Lee Goates, og hendes mand L. Brent Goates.

Overdragelsen foregik via ældste Dean L. Larsen fra De halvfjers' første Kvorum, som er administrativ leder af kirkens historiske afdeling.

Brent Goates har igennem 11 år forsket i præsident Lees liv, med disse dagbøger som hovedkilde. Han har skrevet en biografi, "Harold B. Lee, Prophet and Seer", som er blevet udsendt på forlaget Bookcraft.

Jeg har ikke længere behov for at foretage indgående forskning af dagbøgerne, og håber at de lige så stille kan forblive intakte i kirkens arkiver, uden yderligere undersøgelser," sagde Goates. □

Ældste Dean L. Larsen, til venstre, modtager præsident Harold B. Lees dagbøger af L. Brent og Helen Lee Goates

Jugoslavien indviet

Medlemmerne ser en lys fremtid i møde

Fra Church News

Medlemmerne i Jugoslavien vil blive inspireret i adskillige uger efter et særligt møde i Zagreb, hvor præsident Monson indviede landet til evangeliets forkyndelse.

Medlemmerne af Zagreb gren samledes, sammen med andre trofaste som kom i busser eller tog fra de omkringliggende egne. De mødtes i kirkens første bygning i Jugoslavien, en bygning i østeuropæisk stil, hvis karnapper på symbolsk vis åbnes ud mod den 700 år gamle bys hjerte.

"Jeg nedbeder velsignelser over alle der søger sandheden, så de må finde sandheden," sagde præsident Monson i sin indvielse d. 31. oktober 1985. "Vi ved at vi er svage og ydmyge, og at vi ikke kan gøre noget af os selv, men med din hjælp kan dine formål blive opfyldt i Jugoslavien."

Skønt Jugoslavien historisk set ofte har været en krigsarena og oplevet mange konflikter sagde præsident Monson i sin bøn, at "i dag føler vi os forenede, og ser fremad mod en lys fremtid... Derfor indvier jeg, med Det øverste Præsidentskabs godkendelse, landet Jugoslavien til forkyndelse af Jesu kristi evangelium og nedbeder vor viise himmelske Faders velsignelser over det.

Velsign Jugoslaviens unge, så de må blive kontaktet i store tal," fortsatte han... "Lad ikke den Onde forpurre dit værk... Hold ham fangen, så Jugoslavien kan blomstre, så kirkens medlemmer må være rene af hjertet, så dette land en dag må være smykket af ward og stave... Skønt vi nok er få nu, ved vi, at vi med din hjælp kan blive mange."

Til stede ved dette historiske møde var også ældste Hans B. Ringger fra De halvfjers' første Kvorum og områdepræsidentskabet i Europa, og Johann A. Wondra, regionalrepræsentant. Dette møde, og et aftenen før, hvor Zagrebs grensbygning blev indviet, blev ledet af Jugoslaviens distriktspræsident Kresimir Cisic, som tidligere har studeret ved BYU og som spillede på BYU's nationale basketballhold, og som er en af stjernespillerne på Jugoslaviens basketballlandshold.

Zagrebs grensbygning blev indviet af præsident Monson som et "hus der repræsenterer en drøm, en bøn, et håb."

I sin tale den 31. oktober, sagde ældste Ringger at vinduerne er lavet for at lukke lyset ind, men at de også kan bruges til at vise andre lyset. Han sagde at de hollandske sdh-familiers aktiviteter kunne ses af alle og enhver, fordi man undlod at trække gardinerne for (når de havde familieaften). "På samme måde," sagde han til medlemmerne, "bør vi føre et liv i retfærdighed og åbenhed, så andre mennesker kan se hvordan vi lever."

Vinduerne i Zagrebs grensbygning blev symbolsk åbnet under møderne. Disse smukt udformede vinduer er med til at forskønne kirkens første bygning i Jugoslavien. Bygningen er typisk udsmykket, i lighed med de omkringliggende bygninger. Indeni kirkebygningen, der er fra 1903, fører en gang hen til en stor kirkesal, et velassorteret missionsbibliotek, et informationscenter, klasseværelser, missionærlejligheder og et dåbsbassin.

Udenfor kirkebygningen er der en lille park og en stærkt trafikeret gade. Om søndagen er parken fyldt med mennesker, som tager traditionsbundne ture på vej fra bymidten til de nærliggende sporvogns- og jernbanestationer.

Byen er den næststørste i Jugoslavien, der huser mange kulturer. Der er 3 hovedreligioner: Den øst-ortodokse kirke, den romersk katolske kirke og muslimer. Der er 3 officielle sprog, nemlig serbokroatisk, slovensk og makedonsk, der er 2 alfabeter, nemlig det latinske og det kyrilliske, og der findes mange mindretalskulturer.

Millionbyen Zagreb ligger i Pannonien som fortrinsvis er et flat landbrugsområde. Den berømte Donau giver området vand, og tjener samtidig som vandvej. Som en kontrast til disse lave, frugtbare områder knejser de omringende bjerge, der ligger mellem dalene og kysten. I disse bjerge ligger Sarajevo, der var skueplads for vinterolympiaden 1984. På den anden side af bjergene ligger kysten og Adriaterhavet. Dele af kysten består af stejle bjergsider der skyder direkte op af havet. Andre strækninger byder på brede strande, som tiltrækker millioner af besøgende hvert år. ◻

"Ging Gang Goolie Goolie Goolie Goolie Washah"

Fra venstre mod højre: Jørn Holm Bendtsen, Peter Holm Bendtsen, Christian Holm Bendtsen, David Poulsen, Michael Olsson, Kim Poulsen og Ian Holm Bendtsen

Sådan lød ordene i den indledende linie på den sang som spejderne bl.a. sang onsdag den 29. januar til Unge Pigers og Spejdernes Æresaften i Århus.

Det var en meget speciel aften for de unge mænd idet broder David Poulsen og broder Peter Holm Bendtsen fik overrakt belønningen "På min Ære", som erkendelse af deres indsats i en to-årig periode. Broder Ian Holm Bendtsen blev overrakt belønningen "Pligt mod Gud", denne erhverves efter fire års aktiv deltagelse i spejderprogrammet. Alle belønningerne kræver også aktiv deltagelse i kirkens programmer.

"På min Ære"-belønningen består af en medalje fastgjort i et ordensbånd i farverne gul og grøn. Medaljen består af spejderliljen med englen Moroni blæsende i basun som motiv.

"Pligt mod Gud"-belønningen er af samme tilsnit, motivet er her blot et bøffelkranie på hvis pandeskal man kan se Johannes Døberen overdrage det aronske præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Motivet er flankeret af ordene "Ær præstedømmet - Tjen Gud". Tidligere bar denne belønning som motiv et billede af templet i Salt Lake City.

Foruden de her nævnte belønninger blev der uddelt adskillige andre emblemer, f.eks. Jamboree-mærkerne for deltagelse i radiokommunikation med spejderne i andre lande (JOTA).

Flere certifikater blev uddelt til de unge piger for deres deltagelse i UPs målsætningsprogram og lejrprogram.

Aftenen var krydret med sang, undervisning, konkurrence og sketch. □

Jørn Holm Bendtsen

Biskop Bjarne Bidstrup får undervisning i hvordan man bruger et kompas af Kim Poulsen

Pigerne sang "Yndlingssangen". Fra venstre: Henriette Jensen, Pia Poulsen, Pia Bendtsen, Marianne Olsson, Rikke Bendtsen, Anita Foss og Pia Hansen

De stolte modtagere af belønningerne "På min Ære" og "Pligt mod Gud". Fra venstre: David Poulsen, Ian Holm Bendtsen og Peter Holm Bendtsen

Københavns stavs Superlørdag den 22. februar

Af Ellen Hall

Stavens seminar-studerende startede med at høre Poul H. Dunn fortælle om hvordan han fik sit egentlige vidnesbyrd en tidlig morgen da han sammen med sin deling - under kraftig maskingeværild - kæmpede sig i land på en lille Stillehavs ø.

De unge så og hørte også ældste Bruce R. McConkie's sidste tale og gribende vidnesbyrd.

Bagefter var der Israelsk aften med dans til kl. 22.00. □

De mange deltagere (og sikkert også deres mødre) havde haft gang i fantasien og symaskinen. Resultatet er da også blevet festligt.

UMUP-seminar i Københavns stav

Af Ellen Hall

Musikgruppen, under ledelse af Anne Brendstrup og Bjarne Østergård

"Lekture og sprog" under ledelse af Ulla Madsen og Søren Edsberg

Seminarets smukke bomærke

Lørdag den 1. marts afholdtes København Stav's store årlige UMUP-seminar for alle 12-18 årige unge. Mottoet i år var "I Verden Men Ikke Af Verden", hvor emnerne:

Fester
Musik
Lekture
Venner, miljø
Film, video

blev gennemdiskuteret i grupper. Hver gruppe fremlagde til sidst hvad der var nået frem til og det blev et meget gennemarbejdet og beundringsværdigt resultat, af høj standard.

Dette blev optaget på bånd og er nu samlet i en lille folder/pjece, som rummer de unges egen mening om ovennævnte fem punkter.

Inden workshop'en opførte 4. wards drenge en dramatisering af "Inviter Frelseren ind i dit Hjertes Hus". □

Et udsnit af "god lekture"

Rådgiver til biskop bliver Amerikas ambassadør i Sverige

Præsident Reagan udpegede i november sidste år Gregory J. Newell til ambassadør i Sverige. Broder Newell tjente da som rådgiver i biskoprådet i McLean ward, i Virginia.

Siden 1982 har han været præsident Reagans viceminister for internationale organisationsanliggender. Han har ansvaret for ledelsen og koordineringen af komplicerede udenrigsanliggender. Da broder Newell tiltrådte i 1982, i en alder af 36 år, var han den yngste der nogensinde havde bestridt denne post i Amerikas historie.

I kraft af sin ministerstilling skal Newell repræsentere USA overfor mere end 90 tekniske, udviklings- og humanitære organisationer samt arbejde i FN i New York, Paris, Geneve, Rom, Wien, Montreal og Nairobi.

Han var USA's seniorrådgiver ved den 37., 38. og 39. generalforsamling i FN, og ligeledes ved FN's 2. nedrustningssession.

Han har også været særlig rådgiver til USA's delegation til FN konferencen om nye og genanvendelige energikilder i Nairobi i 1981.

Før han tiltrådte sin nuværende post udpegede præsident Reagan ham i januar 1981 som sin særlige assistent, og han havde ansvaret for at koordinere præsidentens aftaler og planer.

Fra 1979-1980 arbejdede Newell som viceadministrator for Pennsylvaniens guvenør Richard Thornburg. Han ledede også Amerikas første tekniske handelsrejse til Kina.

Han var personalechef under præsident Gerald R. Ford i 1975.

Han var fuldtidsmissionær i Frankrig, Belgien og Luxembourg.

Han og hans hustru, Candilynne Jones, har 4 børn, og han tjener nu som højpræsternes gruppeleder i Stockholms 1. forsamling. □

Church News.

Gregory J. Newell

Europakonkurrencen 1985

Vi kan herved meddele deltagere i Europakonkurrencen 1985, at det store antal af deltagere har gjort det umuligt at bringe navnene på vinderne i dette nummer af Stjernen. Vindernes navne vil i stedet blive offentliggjort i juni-nummeret af Stjernen!